

Forfatter: Henrik Blicher

Titel: Udrag fra Schack Staffeldt

Citation: Henrik Blicher: "Schack Staffeldt", i Henrik Blicher: *Schack Staffeldt*. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-authors-staffeldt-p-shoot-idm139948709141968.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Schack Staffeldt

Molbechs biografi er ganske rigtigt fyldt med fejl, men hovedsynspunkterne er alligevel værd at gengive, al den stund de har været genstand for så hård kritik. En af Molbechs yndlingstester var, at en digter (en Staffeldt, en Baggesen) ikke kan digte på andet end sit modersmål. Kun det medfødte sprog mestrer han til fuldkommenhed. Staffeldt burde have holdt sig til tysk, ligesom Baggesen burde have holdt sig til dansk. Det utaknemmelige synspunkt betød til gengæld, at Molbech fremhævede en del af Staffeldts sene, tyske digte - de havde fået en ydmyg placering i Liebenbergs udgave som blot appendiks til de danske. Kosmopolitten Brandes havde ingen indvending mod tosprogetheden, og Stangerup var uinteresseret i den nationale problematik. Anderledes forholdt det sig med Molbechs vurdering af Staffeldts livsforløb. Her finder han den anden og lige så store misforståelse i Staffeldts liv: på den ene side anerkender han, at Staffeldt »samtidig med Øhlenschläger, paa en Maade endog tidligere, end denne« (s. 218) førte den danske poesi ind i romantikkens regioner, men egentlig romantik, hvor »hele Livet skulde gaae op i Poesie«, hvor »Digtekonsten ved sin symbolske Production skulde opnaae og indbefatte det høieste af al menneskelig Viden, Tænkning, religieus Tro og philosophisk Grublen« og hvor »Phantasien, i Følge sin Natur, var ... skrankeløs og uendelig«, var det ikke (s. 218). For selv om Staffeldt hyldede poesiens frihed, gav han ikke »den Konst han dyrkede, den høieste Magt eller Værdighed, som han selv i Aandens Rige tilkiendte den« (s. 219). Staffeldt ville være »meer end Digter«. Han ville også være en succesfuld embedsmand, og hans ærgerrighed kendte ingen grænser. På den måde »forfeilede han baade sit Livs og sin Dignings Maal; baade Borgerlivets Hædersvei, og Konstens, over den jordiske Begrændsning og Endelighed ophøiede Bane« (s. 221). Den udskældte Molbech har på sin vis ret i sin skarpe diagnose af Staffeldts forfejlede liv. Den svarer til Staffeldts eget nøgterne facit i de sene sonetter: